Ч. 287. Субота 22 грудня 1901 (4 січня 1902). Рік XI.

Виходить у Львові що дня (кріс неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Краєві сойми. — Папа про ческо-німецкі язикові справи. — Положенє на Балканї).

Деякі віденьскі часописи, обговорюючи новорічну бесїду угорского президента мініcтрів Селя, вказують на то, що сей рік буде роком дуже важних постанов не лише що-до австро-угорскої угоди, але взагалі під взглядом політичним і державним. Віденьскі часописи займають ся також дуже живо опогдашною промовою француского амбасадора в Римі, Баррера, виголошеною при прийнятю членів француской кольонії римскої. Та промова вказує на дуже значне зближенє Італії до Франциї, що творить поважну небезпечність для відновленя потрійного союза. Зближенє Італії до Франциї признають також італіяньскі часописи. Обговорюючи оногдашну бесїду амбасадора Баррера, гадають, що істнує тайна умова між Францию а Італією в справі Триполїсу.

Окрім галицкого сойму, вже відроченого, відбувають сесії ще: горішно-австрийский, сольногородский, моравский, шлезкий, горицкий, долишно-австрийский, країньский і ческий, головно в тій цїли, щоби ухвалити буджетову провізорию. Инших сім соймів не зібрало ся на сесию, а будуть побирати податки на основі цісарскої постанови, аж поки не зберуть ся знов всї сойми на звичайну довшу сесию. Та сесия після наміру правительства має відбути ся в марті. Очевидно числило правительство при тім, що рада державна до того часу ухвалить буджет державний.

Vaterland оповіщує апостольске письмо, яке папа за почином оломуцкого архієпископа дра Кона видав до вірних в Чехії і на Мораві. Папа підносить в тім письмі, що побіч розличних внутрішних ворогів справи церковної істнує також серед католиків спір о справи язикові. Папа не хоче рішати тої справи, але гадає, що треба признати всяку охорону рідному язикови, але при тім належить, як при кождій справі, дотикаючій одиниці мати на оці добро держави. Папа взиває вірних, аби при таких справах ширили любов і спільність віри, а старали ся оминати спорів і ненависти. Духовеньство мусить бути в тім напрямі взірцем для паства, повинно ширити мир і остерігати перед ненавистию. Треба на то звернути бачну увагу при виховуваню нових душпастирів в духовних семинариях.

Фінансова чи політична криза в Болгариї, котра від довшого часу тягне ся, і до тепер остаточно не рішена, мусить вкінци покінчити ся побідою міністерства або собранія. Вправді собраніє уже раз більшостию 2 голосів відмовило міністерству затягнене позички, о котру тут головно ходить, і мало розійти ся, та князь не приняв димісиї міністерства, а собранє продовжило ще на якийсь час свої засїданя. — Та справа, великої ваги для Болгариї, не позбавлена значіня і для Австро-Угорщини. Всї признаки промавляють за тим, що Караселови, за згодою, чи без згоди собраня, удасть ся перепертн ту державну конечність, о якій нераз чуємо і у віденьскім парляменті, обзнакомлені з §. 14., а що ся позичка має затягнути ся у француских капіталістів, то випре ся тим способом з Болгарии віденьских і німецких фінансістів, як уже передше виперто звідтам політичний вплив Австро-Угорщини. Ті, що боять ся такої евентуальности, не без рациї вказують, що того самого зазнала вже Австро-Угорщина в Сербії від часу, як король Александер усунув небіщика вітця з краю і сам обняв правлїнє. Виступ віденьскої і будапештеньскої праси против королевої Драги не обудив в Сербії симпатиї для Австриї.

Новинки.

Львів дня 3 го січня 1902

— **Іменованя.** II. Міністер просьвіти іменував адюнкта відділу машин державних зелїзниць Едв. Герцберга, учителем в IX. кл. ранги в державній школї промисловій у Львові. — II. Намістник іменував повітовими комісарями концепістів Намістництва: дра Губ. Шварца, Мих. Верниховского, Петра Бушиньского і Ад. Грабовского, а концепістами Намістництва практикантів: Володисл. гр. Скарбка, Володим. Гендріха, Стан. Лукашевского, Ром. Балька, Юл. Фридриха і дра Генр. Штубенфоля.

РІЗДВЯННА МРІЯ.

В малій бідненькій хатчинї під самим дахом у великім місті, столици краю, сиділа на сьвятий вечер самісенька одна стара швачка і шила ще пильно та кінчила свою тяженьку роботу, нахиливши ся над нею. Лице у неї було делїкатне, спокійне, з поважним виразом в лагідних его чертах. В нім записали ся болючі розчарованя житя, а все-таки коли она зняла великі чорні очи, то в них пробивав ся безконечний спокій і мир. На вежи вибила тепер девята година. Відотхнувши тихо, зложила она готову роботу і приступила відтак до віконця своєї хатчини. На дворі завивав вихор і гнав хмарами снїгу та бив ним об шиби. З долини ніс ся тихий голос дзвінків від санчн, що сунули ся по улици, і чути було скорі кроки переходячих людий. Кождий біг до дому, до привітної хати, до любого кружка родинного.

Самотна женщина при вікнї притиснула чоло до шиби і видивила ся в темноту. Напроти того дому, де она мешкала стояла велика на три поверхи каменица, а що улиця була досить вузка, то она могла добре заглянути у вікна, що були напроти неї. Там, видко, жили собі звичайні, прості люди, але який веселий образ щасливого родинного житя представив ся єї очам! Посеред хати видко було хорошу прибрану ялинку з позапалюваними сьвічечками. Урадовані діти бігали в своїй щасливости довкола неї, підчас коли мати, котру муж з любовою обняв за шию, дивила ся усьміхнена на то, що діти виробляють. Самотна женщина вже нераз в хвилях спочинку придивляла ся щастю своїх сусідів і радувала ся ним Она полюбила була ті веселі личка, она нїби жила в тім малім кружку родиннім, хоч ті люди як давнійше, так і тепер були для неї зовсїм чужі.

Та й сего вечера стояла она довго, і дивила ся на противну сторону, аж сьвічки на ялиниці погасли, і радість дітий скінчила ся. Она обернула ся спокійно назад до своєї компнати, і лиш порівнуючи, розглядала ся через хвильку довкола: зітхнула важко, і гіркий усьміх пересунув ся по єї поважнім лици. Погладила ся легонько по чолї, і мов би щось собі пригадала, вишептала блідими устами: Тепер вже й для мене настав сьвятий вечер! — Сказавши то, поставила ялинку на столї, засьвітила сьвічечки, і виймила із шуфляди маленьку скриночку з пожовклими паперами. Довгий час споглядали єї очи то на горіючі ясно сьвічечки, то на листи, що держала в руці. Перед єї очами пересунули ся образи з молодих літ, та пригадали її давну минувшість. На отсім листї було добре її знане письмо єї батька, а отсей писала єї мати. Обоє спочивали вже довгі, довгі часи на тихім кладовищи поза городами родинного місточка. Зі сльозами в счах прочитала она ті любі письма і поклала їх відтак, важко заєумована на бік. А тепер знайшла лист своєї приятельки, подруги з дитинних літ, з котрою разом бавила ся; виймала відтак пальцями то кучерик волося, то якусь стяжечку, то засушену цьвітку, а то все були памятки, котрі й тогди були милі і мали вартість для неї. Кожда дрібничка, кожда хоч і як незначна річ розповідала їй давно позабуту історию про людий, котрих колись любила. Иногі перелетів по старім лици незначний усьміх, і она нїби аж помолодїла. Блаженні згадки весни житя, їх годі забути, бо они на вічні часи позістають в людскім серци.

Наконець виймили єї дрожачі руки із скриночки маленьку пачечку, она притулила єї кріпко до груди і скоренько розвязала шнурочок. Якже дивно засьвітились тепер у неї очи! Чи то того єї серце сего дня так дуже бажало? Легонько дотулили ся єї уста порозриваних та покрушених листочків, і заєдно шептали: „Мій ти одинокий, наймилїйший!“

Бліде лице заяснїло мов би его озарило сьвітло сонця, а єї очи засьвітили ся мов би від щастя. Здавало ся їй, мов би она знов була молода і як колиб виділа себе урадованою, веселою дівчиною коло горіючої ялинки в привітній хаті своєї тети, де була в гостині. Щось як би єї очарувало. Їй здавало ся нераз, як би фіялки зацвили на ново і она відчувала знову як тогди тим солодким занаморочуючим запахом. Виділа в дусї ту руку, що колись давно, дуже давно того сьвятого вечера витягнула ся до неї, і ті веселі красні очи та красне збіточнне лице молодця, котре тогди нахилило ся до неї і сказало: „Марійко, я тебе люблю. Коли хочеш бути моєю, то чекай, аж я прийду і тебе возьму.“ — А она не відповіла на то ані слова, але подивила ся на него таким

— **Знимки образів з іконостаса Скита Манявского.** При кінци місяця серпня 1901 р. кружок консерваторів старинної штуки у Львові вислав Вп. п. Любоміра Келера, артиста-маляря, в цїли знятя репродукциї фотографічних образів з іконостаса „Скита Манявского" в Богородчанах. В тій цїли кружок консерваторів старинностий штуки, звернув ся до Преосьв. Митрополита Шептицкого з просьбою о видане тому артистови-маляреви Келерови письма поручаючого до Всеч. Духовеньства, щоби позволяло всї такі старинности відфотографувати і єму в сповненю порученого дїла всяку можливу поміч приносити. Майже цїлий місяць вересень працював п. Келер коло іконостасу в Богородчанах, доки всї образи не відкопіював. Тая праця має бути уміщена в артистичнім альбумі „Кружка консерваторів" у Львові. Коли знимки того іконостаса будуть викінчені, комітет церковний наміряє покористуватись ними і найперше заняти ся видавництвом карт кореспонденцийних з видами образів того славного іконостаса, а пізнїйше в більшім форматї видати „Альбуми" образів Скита, з чого дохід має обернути ся на будову церкви.

— **Руске товариство педаґоґічне** рішило знижити від м. січня 1902 р. цїну деяких своїх видань, подаваних в оголошенях нашої часописи. І так: „Істория педаґоґії" Кельнера 60 сот. „Коза Дереза" Лисенька 50 сот. Річники „Учителя" до 1900 р. включно по 2 К. „Дзвінок" до 1900 р. 4 К. „Картагенцї і Римляни" 20 сот. Приписи до іспитів квал. 20 сот. „Кобзар" малий 30 сот. „Кобзар" великий 2 К. оправний 2·40 К і 2·70 К. Podręcznik dla kancelaryi szkół ludowych 60 сот. Др. Мандибур: „Олїмпія" 40 сот. „Марта Борецка" 40 сот., опр. 60 сот. „Інститутка" Марка Вовчка 40 сот., опр. 60 сот. Мапа України-Руси 40 сотиків.

— **Дуже красну повість** зачнемо друкувати у фейлетонах „Народної Часописи" під заголовком „Уарда", звістного вже нашим читателям дуже добре славного писателя Еберса. Просимо длятого поспішити ся з передплатою нашої часописи, щоби опісля не було клопоту з висиланєм недостаючих чисел.

— **Тягненє льосів.** При вчерашнім тягненю льосів австрийского „Червоного Хреста" головна виграна в квотї 70.000 корон припала на серию 10.462 ч. 36, а виграна в квотї 20.000 корон на серию 832 ч. 26.

— **З львівскої архиєпархії.** Президия Намістництва годить ся на канон. інституцию о. Исаана Яблоньского на Германів і консистория візвала єго до інституциї на марець 1902 р.— Евст. Нижанковский, завідатель Голобутова, дістав презенту на Голобутів. — В пропозицию на Голдовичі приняті оо.: 1) Йосиф Бандира, 2) Богдан Домбчевский і 3) Мих. Сивенький.— Архиєрейску грамоту похвальну з правом уживаня експозиторий крилошаньских дістав о. Дим. Ходоровский з Іванчан. — О. Вол. Винярский завід. Іванівки дістав канон. інституцию на тую парохію — В пресвитерский дїм в цїли рукоположеня в пресвитери приняті укінчивші богословіє: Вол. Тисовский, Ів. Пачовский, Ант. Онуферко, Діон. Майковский, Вол. Барановский і Ник. Гошовский.

— **З Канади.** З місцевости Етельберт, в канадийскій провінциї Манїтоба, пише п. Фекула до американьскої „Свободи": „Дня 23 падолиста загостив до нас о. Жолдак. В неділю 24 мав богослуженє в новій церкві, котру він поблагословив. Народу зібрало ся богато, бо була красна погода. Люди поприїзджали з далека: одні з дїтьми до хресту, другі до сповіди, а инші знов, щоби бодай руского богослуженя, котрого декотрі не чули вже по пять лїт. В неділю в четвер відбув ся церковний мітинґ в присутности о. Жолдака, на котрім раджено над справами нашої церкви. О. Жолдак обіцяв нам, що буде старати ся, щоби приїхав тут руский сьвященик як найскорше Утримане обіцяли дати сам і фармери цїлого дистрикту, котрий буде поділений на пять або шість церковних громад. До остаточного порозуміня що-до платнї сьвященикови і єго резиденциї має відбути ся незадовго мітинґ делеґатів з кождої громади, правдоподібно в Сифтонї. На тім мітинґу казав також о. Жолдак, щоби нашу церков (котра ще не заінкорпорована) записати на руску громаду в Етельберт. На допись з Вінніпеґ, котра була поміщена в ч. 46 „Свободи", жалував ся о. Жолдак і казав, що він не намовляв нікого, щоби записували рускі церкви француском біскупови, але противно, казав, що руска церков в Вінніпеґ є записана на „тростис", а він радив, щоби переписали еї на цїлу громаду, але не на фран- французского біскупа. 28 м. м. поїхав о. Жолдак до Вінніпеґ, а звідтам має удати ся до Едмонтон.

— **Важне для учителїв.** Відомо кождому з учителїв, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тогди, коли трактує ся еї при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посїдає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднїйші окази мінеральоґічні, ботанїчні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низьку цїну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

— **Огонь і заразу знищить** і гроші вернуть ся з асекурациї, — така була очевидно гадка того, хто дня 18-го грудня минувшого року підпалив в Стратинї, повіта рогатиньского, будинок господарский, в котрім містило ся 44 волів, поставлених там на випас, власність Якова Темпля. А есть велике підозріне, що огонь був підложений, бо як кажуть, воли були заражені, але обезпечені. Волів згоріло 27 штук. Судово-карне слїдство в сїй справі веде ся.

— **Убийство.** Дня 28-го грудня минувшого року в ночи напав Михайло Мельник в Каменополи під Львовом на свого брата Івана Мельника і покалїчив его та его жінку Розалїю ножем На другий день помер Михайло Мельник з причини рани в голові, яку мабуть одержав в бійці з братом. В справі сїй веде ся слїдство.

— **Нещаслива пригода** лучила ся оногди в Долинї, на передмістю, званім Облиське. Кількох тамошних паробків ходило колядувати під новий рік, і зайшло до господинї Еви Стефанишин. В хвили, коли другі забавляли ся, один з них, Йосиф Льоренц, набивши пістолет, так з ним незручно обходив ся, що вистрілив, і поцїлив сидячого напротив паробка Вільгельма Крама в уста і ніс та ранив тяжко. Крам упав без без памяти на землю; опісля відвезено єго до шпиталю до Львова, де він ще до вчера пополудня не відзискав був памяти.

— **Дич!** До зелїзного склепу Лейби Райзнера зайшов вчера рано селянин із Старого Села Стефан Верхратский і хотів купити вісь зелїзну. Купець дорожив ся так, що Верхратский не купивши вийшов на улицю Тогди

довгим глубоким поглядом, а тим поглядом сказала она єму більше, як би то могла була сказати словами.

Та й чекала роками на своє щастє тут на земли, на него! Не хотїла й не могла вірити тому, що він так инакшим стане і зможе еї позабути. — „Марійко, чекай на мене!" — так відзивав ся завсїгди любий голос в еї серци і надія, довірє не захитали ся. То правда, що їй нераз лучали ся вигляди на щасливе житє та й не обходило ся без намови родичів і свояків. Але она сьміючись кивала на то все головкою і заєдно лиш відповідала „нї". Аж прийшов день, коли їй принесено лист, з котрого она довідала ся, що він таки еї позабув і взяв собі иншу, „богачку", як люди казали. Як би нерозуміючи, що стало ся дивила ся она довго стовпом на той лист на своїх колїнах і навіть сльоз в своїх очах не мала. Не крикнула, не зімлїла, але чула, що щось завмерло в еї серци, і нараз повіяло таким холодом, так зробило ся темно і пусто довкола неї. Потахло все сьвітло сонця, все щастє еї молодого житя.

Лїта йшли і минали, довкола неї зробило ся самотно, але наконець в ній самій спокійно і мирно. Простила, але не могла забути: бо бідне серце держить ся кріпко вічно незабутної любови з молодих лїт! Але на сьвятий вечер, коли люди збирають ся разом в щастю і радости а весь християньский сьвіт сьпіває радістно: „Мир і благоволенє людем на земли!" — тогди і еї бере туга за еї радостию сьвятого вечера, тогди відзивають ся в ній давні згадки і мов би витаючи еї пересувають ся перед нею. Мов би сьвіжий запах фіялочків овіває еї а якийсь голос духа шепче їй тихо до уха: „Марійко, я тебе люблю!"

ПІСЛЯ ВЛАСНОГО ВИБОРУ.

(З італїяньского — Неєри.)

(Дальше.)

У виразї еї лиця не видко було анї нїчого, що було би для неї несподіванкою, анї ніякого глуму, скорше пробивала ся ніжність ніби старшої сестри, яка викликує згадки. Та й она видко не хотїла відступити ся від олеандрового дерева, що еї ніби пишно украшало своїми рожевими цьвітами, а в котрого тїни крив ся і молодець. Так стояли они і дивили ся одно на другого, як би то була найзвичайнїйша річ в сьвітї та відзивали ся до себе від часу до часу кількома словами, щоби оправдати той дивний спокій.

— Ви мабуть красно називаєте ся?

— Гавриїл.

— Імя ангела.

— То хиба Ваше

— О, з мене не ангел!

— А щож Ви иншого? — Він би був таки найрадше впав перед нею на колїна. Ніяка ще доси женщина не зробила на него так глубокого враженя. Бояв ся говорити, віддихати, щоби не розвіяти того чару.

— А тепер на мене черга перепросити Вас, що Ви через мене спізнили ся до поїзду.— Она усьміхнула ся з радости, що їй удала ся маленька неправда; а він усьміхнув ся також на то і чув, як з кождою хвилею щораз більше стісняла ся сїт, чекаючи припливу, котрий би їх спільно поніс до раю. Може й сіньора чогось вижидала, коли так тут стояла і они обоє дивили ся собі в очи, мов би взаїмно закинули вудку і чекали тепер, хто перший потягне. Розкішне положенє, але незносне на довший час.

— Отже простите менї?

— О Боже! — Рух який тепер проявив ся в чертах молодця, був так сильний, що она інстинктивно примкнула очи. Зрозуміла.

— Аддіо! — сказала она; а відтак ще лагіднїйше: „До звиданя!"

— До звиданя?

— Хто знає? Або то не може так бути?

— Ох, як би я знав, що Вас знову побачу....

— Ну, то що тогди?

— То я би звідси не рушив ся.

— Дитина з Вас!

Ще хвилька мовчаня, а відтак поважні слова:

— Ваша родина жде на Вас.

— Нї. Я вчера розстав ся з моєю родиною; їду для власної розривки, я зовсім вільний.

Якась недовірчива гадка пересунулась по голові сіньори. Відступившись наконець від олеандра, сказала она:

— Лiпше буде, коли поїдете дальше. Одно враженє затирає друге, коли комусь ще й двайцять лїт не минуло.

— О, сіньоро!

То єго, видко, вкололо.

— Ви мене ще не знаєте! Я хотів би, щоби Ви виставили мене на пробу.

— Вибачте, а Ви-ж знаєте, хто я?

— А вжеж що знаю; ангел, таже я вам то вже сказав.

— Видите, яка з Вас дитина!

Але коли она то сказала, лице сіньори, що на хвильку було насупило ся, прояснило ся знову.

— Отже послухайте. Прецї, як довго годні би Ви стояти тут під отсим деревом і на мене чекати?

— Хоч би й цїлу вічність!

— Недостаточно з історії натуральної — відозвала ся сіньора і розсьміяла ся на весь

приступив до него Райзнер і запитав длячого не купив торгованої оси. Заким ще Верхратский міг відповісти Райзнер вдарив его кілька разів в голову так, що селянина кров облила, а якийсь другий жид став Верхратского копати. Аж поліциян вирвав селянина з рук жидівских і завів его на стацию ратункову, де ему заосмотрено на голові дві глубокі рани.— То один случай, а другий: Пані Н. кинула вчера своїй служниці Катерині Шостак, в голов таріль з горячим росолом і попарила еї. Попареній служниці подали поміч лікарі.

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р. можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

— **В справі печатаня „Церковних напівів“.** Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независимих, опізнило ся печатане Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і есть надїя, що за 10 до 12 недїль дїло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К. а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Північно-нїмецко-галицко-полудневозахідно-росийский рух граничний. З днем 1 сїчня 1902 увійде в житє додаток I до тарифи часть II, зшиток 1.

Телеґрами.

Відень 3 сїчня. Долїшно-австрийский сойм ухвалив вчера піврічну буджетову провізорию.

Софія 3 сїчня. Цїлий кабінет Каравелова заявив свою солїдарність. Криза тревае дальше. Каравелов жадає розвязаня собранія, але князь Фердинанд не хоче на то згодити ся.

Хеб 3 сїчня. Eger Nachrichten доносять, що на случай нового вибору посла Вольфа не буде він принятий до клюбу Всенїмців.

Новий Йорк 3 сїчня. Як доносять тут з Гаванни вибрано президентом кубанськоі республики Пальму, сторонника независимости Куби.

Оломуц 3 сїчня. Розпочав ся тут великий процес перед звичайним трибуналом против ческих демонстрантів, котрі з нагоди відкритя нїмецкої школи фребліvскої, напали і побили Нїмців.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

голос. — А Ви-ж того не знаєте, що чоловік умирає?

— Я дійстно на то забув.

Довгий прошибаючий погляд, що супроводив се призпанє, не вийшов від дитини. Сіньора приймила єго охотно в себе з легоньким потрясенем цїлої своєї душі.

— Ну, я виджу, що то вже судьба так хоче, щоби ми стали собі приятелями. Чи зачекаєте тут на мене дві години?

— Хоч би й цїлий день.

— Цїлий день то за богато. Скажім три години. Опісля будете мати досить часу дістати ся до поспішного поїзду, котрий приїзджає до Специї о четвертій годині.

— Отже не рушу ся з місця.

— А як утомите ся?

— Я не утомлю ся.

— А як забудете на мене?

— Я на Вас не забуду.

— Але наконець все-таки треба визначити якусь заплату за Вашу терпеливість.

— Буде з мене тої радости, що Вас знову побачу.

— А я дозволяю Вам заплату після власного вибору — сказала на то сіньора весело.

— Після мого власного, свобідного вибору.

— Розуміє ся.

— Господь Бог нехай Вас за то благословить.

— Отже — без прощаня.

Обернувшись борзо пішла від него, зробила два чи три довгі кроки в сторону, як був мур від города, отворила малу фірточку, що була закрита листєм і щезла.

— — — — — — — — — — — — — — —

Гавриїл був молодим, вільним та й поетом, то й як сотворений на то, щоби піддати ся чарови положеня та чекати під цвитучим олеандром, коло домівки, в котрій проживало якесь чудне сотворіне, женщина і богиня в однїй особі. З того місця, де стояв, не видко було передної сторони віллї. Лиш лунковий дах сьвітив ся біляво крізь густу зелень плятанів.

Довкола були засїяні лани і тихі самотні польні дороги, котрими ішло ся на гору; перед тим виднїло ся море.

Повинен був єї спитати ся, як она називає ся. Нї, нї. то не було би яло ся допитувати ся про єї імя. Але чи тота вілля належить до неї? Та й то нї. Чи она тутешна? — Ну — то прецї можна вже було єї спитати; а чому він не спитав ся?

Що за дама з неї! Така собі простенька, а така щира. А як гарненько усьміхає ся! Яка незвичайна материя єї одежи, мягонька, прозоря, пливуча, така жива.... А руки? Що лиш в тих руках такого елеґантного, такого гнучкого, що нагадує заокругленя деяких старинних амфор?

Він поступив ся кілька кроків і станув як-раз на тім самім місци, де она стояла, оперся плечима об то саме дерево і так з піднесеною головою споглядав в даль. Від якогось внутрішного уносня аж цїлий задрожав а перед очима щос єму мигкотїло мов би золота мрака.

— Судьба так хоче, щоби ми стали приятелями. — Так сказала она. Він повторив то два, три, чотири рази і стараз ся надати свому голосови такої самої повноти, такої самої звучности. — „Судьба так хоче!“ Яка солодість в тім повнім тайни дїланю судьби! — А як она то сказала: Отже простите менї? А перед тим ще: Імя ангела. А: Дитина з Вас! Ах! Як она вимовила ті слова, з такою ніжностию, з такою щиростию, о майже....

Він урвав тут і затиснув зуби а дотуливши ся їх кінчиком язика, зачув якийсь запах у воздуси.

Чи би то она вернула?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-російского**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3 4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і спаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского,** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтогр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 559).